

سُورَةُ التَّكْوِيْنِ ١٠٢

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام یگانه خدای جهان که بخشایش و مهر او بی‌کران
الْهَآكُمُ التَّكْوِيْنُ

﴿١﴾

فزون‌خواهی و فخر در جاه و مال شما را به غفلت سپرد بالمآل
حَتّٰی زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ

﴿٢﴾

به حدّی که آئید سوی قبور زمانه رساند شما را به گور
كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُوْنَ

﴿٣﴾

چنین نیست، بیابید بسی دردناک به زودی بفهمید به وقت هلاک
ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُوْنَ

﴿٤﴾

بلی! زود باشد که فهمید چنین به حالی که یابید ز آن اجمعین
كَلَّا لَوْ تَعْلَمُوْنَ عِلْمَ الْيَقِيْنِ

﴿٥﴾

نبودست آن سان که کردید گمان چو علم‌الیقین را بیابید به آن
لَتَرَوُنَّ الْجَحِيمَ

﴿٦﴾

ببینید آخر به وجهی عیان جهنّم و آن آتشِ جاودان
ثُمَّ لَتَرَوُنَّهَا عَيْنَ الْيَقِينِ

﴿٧﴾

پس آنکه نمایید شما بازبین به وجهی که باشد به عین‌الیقین
ثُمَّ لَتَسْأَلَنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ

﴿٨﴾

پس آنکه بپرسند به روزِ عظیم ز آنچه که بود از خداوند نعیم